

بیانیه پیرامون جنبش انقلابی «زن، زندگی، آزادی»

دوشنبه، 21 نوامبر 2022 - 09:04

شورای مرکزی حزب
چپ ایران (فدائیان
خلق)

جنبش انقلابی
بیش از دو ماه
است که با وجود
کشتار صدها تن
از معترضین به
ویژه جوانان،
نوجوانان و
کودکان و
بازداشت نزدیک
به ۱۷ هزار تن، با

شجاعت در مقابل دستگاه سرکوب جمهوری اسلامی ایستاده، حکومت تا دندان مسلح را به چالش کشیده، سپهر سیاسی کشور را دگرگون کرده، حمایت میلیونی ایرانیان درون و برون مرزی را جلب نموده و همبستگی بی سابقه جهانی را برانگیخته است. این جنبش توان بالای پایداری و مقاومت خود در مقابل سرکوب و عجز و ناتوانی سرکوب گران را نشان داده است.

جنبش "زن، زندگی، آزادی"، خیزشی علیه تبعیض، تحقیر و لگدمال کردن کرامت انسانی به ویژه کرامت زنان، ستیز با سبک زندگی امروزی، قالب بندی جامعه با معیارهای جامعه اسلامی و تحمیل حجاب اجباری است. حکومت با تحمیل حجاب اجباری و کنترل بر زنان، کل جامعه و سبک زندگی مردم را به بند کشیده است. محوریت زن در جنبش، تأیید این نظر است که "آزادی يك جامعه بدون آزادی زنان آن ممکن نیست."

خیزش اعتراضی مردم برخاسته از انبوه مسائل انباشته و حل نشده، به بحران های مزمّن، به ابر بحران اقتصادی، به میانگین رشد اقتصادی صفر درصد، به دو برابر شدن فقر در ۵ سال گذشته، تورم بالای ۴۰ درصد، بیکاری دو رقمی، شکاف عمیق

طبقاتی، تراکم ثروت های افسانه ای در دست لایه نازکی از جامعه، افت درآمد سرانه، ورشکستگی واحدهای تولیدی، فساد ساختاری، موج مهاجرت نیروی انسانی به خارج و تهی شدن فضای اقتصادی کشور از نیروی کار متخصص، بهره برداری ویران گرانه از طبیعت ایران، انباشت بحران های محیط زیست، محدود کردن و کنترل دنیای مجازی و بستن برخی شبکه های اجتماعی و نگرانی از آینده کشور است.

این جنبش تنها برای گذار از جمهوری اسلامی و جایگزینی آن با حکومت دموکراتیک نیست، بلکه علیه "ارزش ها" و "هنجارها"ی بازدارنده، به نبرد برخاسته و می خواهد خانواده، رابطه بین جامعه و قدرت، مناسبات بین گروه های اجتماعی و رابطه ایران با جهان را دگرگون کند. جنبش انقلابی برای یک تحول ارزشی و سیاسی خیز برداشته است.

جنبش "زن، زندگی، آزادی"، جنبشی سکولار است و اولین حرکت اجتماعی در ایران است که روحانیت نه تنها نقشی در آن ندارد، بلکه جنبشی علیه روحانیت و اسلام سیاسی است. عملکرد مخرب روحانیت به ویژه در ۴ دهه گذشته یکی از عوامل موثر در زمینه سازی برای استقرار حکومت سکولار به جای حکومت فقها است.

خیزش دی ماه ۹۶ و آبان ۹۸ و جنبش های مطالباتی گذشته، اعتراض گروه های معینی از جامعه بود و یا خصلت محلی و منطقه ای داشت. اما جنبش انقلابی با توجه به گستردگی جغرافیائی، اعتراضات در تعداد زیادی از شهرها، مشارکت گروه های مختلف اجتماعی: زنان، جوانان، دانشجویان، دانش آموزان، کارگران، معلمان، وکلا، پزشکان، مناطق ملی - کردها، ترک ها، بلوچ ها، عرب ها - گروه هائی از کسبه و بازار و ایرانیان خارج از کشور، چهره های شاخص ورزشی، هنری و ادبی، جنبش فراگیر، سراسری و یک پارچه است که خرده جنبش های اجتماعی را در برگرفته است.

جنبش انقلابی همبستگی ملی میان مردم مناطق ملی و سراسر کشور، مناطق مرکزی و مرزی را اعتلا بخشیده که در شعاری های "کردستان چشم و چراغ ایران"، "آذربایجان بیدار است و پشت و پناه کردستان است" و "از زاهدان تا تهران، جانم فدای ایران" متبلور است. مانور حکومت برای شکاف انداختن بین آن ها شکست خورد.

دانشگاه یکی از کانون های اصلی مبارزه علیه حکومت است. جنبش دانشجویی در سال های گذشته بدلائل مختلف از جمله تسلط نیروهای امنیتی، با رکود مواجه بود. اما دانشجویان از

ابتدای خیزش خیابانی به میدان آمدند و دانشگاه های سراسر کشور را با شعار "زن، زندگی، آزادی"، "آزادی، آزادی" و "مرگ بر دیکتاتور" به صحنه ایستادگی در برابر دیکتاتوری تبدیل کردند.

جوانان نسل دهه ۸۰ نیروی محرکه اصلی جنبش اند. آن ها در پیشاپیش اعتراضات در خیابان ها، دانشگاه ها و مدارس قرار دارند و بیشترین جانباختگان و دستگیرشدگان به این نسل تعلق دارد. نسل دهه ۸۰ می خواهد با کرامت انسانی زندگی کند، لذت های رنگارنگ جهان را در زیست خود تجربه کند و حکومت برای او زندگی نامه ننویسد.

دستاوردهای جنبش انقلابی

- جنبش راس قدرت - علی خامنه ای - را زیر ضرب گرفته و خواهان گذار از جمهوری اسلامی است.

- جنبش نیروی میلیونی جوانان، دانشجویان و دانش آموزان را به میدان مبارزه آورده است.

- تناسب قوا و مشخصاً "تناسب قوای نرم" بین حکومت و جنبش، یعنی توان پیشبرد گفتمان و تسخیر فضای اجتماعی تماماً به نفع جنبش و به زیان حکومت دگرگون شده و بعلاوه نیروی عظیمی شکل گرفته است که خواهان برکناری جمهوری اسلامی است.

- همبستگی بی سابقه بین گروه های مختلف اجتماعی، بین ایرانیان درون مرزی و برون مرزی به وجود آمده است.

- ایرانیان خارج از کشور در ابعاد وسیعی به میدان آمده و به حمایت از جنبش انقلابی برخاسته اند.

- جنبش "زن، زندگی، آزادی" حمایت گسترده جهانی را جلب کرده است. هیچ جنبش اجتماعی در ایران نتوانسته است از چنین حمایت جهانی برخوردار شود.

- جنبش هنر و ادبیات ماندگاری را تولید کرده است.

- جنبش قادر شده است که مناسبات دولت های غربی با جمهوری اسلامی را تغییر دهد. این دولت ها اکنون واقف اند که پیشبرد مذاکرات برجام بدون عنایت به وضع حقوق بشر در ایران، آن ها را در وضع دشوار داخلی قرار خواهد داد. سوای این هم، سیاست خود را با فشار بیشتری بر جمهوری اسلامی همراه کرده اند.

جنبش انقلابی و موقعیت آن

جنبش "زن، زندگی، آزادی"، جنبشی است انقلابی علیه جمهوری اسلامی. با شکل گیری جنبش انقلابی، کشور وارد دوره انقلابی گردیده است. با تداوم و پیشروی جنبش، وضعیت سیاسی کشور به سابق برنخواهد گشت.

با وجود بحران کارآمدی، بحران مشروعیت، بحران اقتصادی، نارضایتی اکثریت مردم ایران و تداوم جنبش انقلابی، حکومت هنوز قادر به ادامه حیات خود است و علیرغم تمردها و تزلزل‌ها در بین نیروهای سرکوب، اراده حکومت برای سرکوب سست نشده است. حکومت هم چنان معترضین را به گلوله می‌بندد، آن‌ها را وسیعاً دستگیر و زندان‌ها را از معترضین پر می‌کند. سرکوب در مناطق ملی - بلوچستان و کردستان - نسبت به سایر مناطق شدیدتر است. اما واقعیت نشان داده است که سرکوب جواب نداده و به شعله‌ور شدن جنبش انجامیده است.

برخی مولفه‌های موقعیت‌گذار یا موقعیت انقلابی تکوین یافته و برخی مولفه‌های آن هنوز تکوین پیدا نکرده است. اکثریت مردم ایران نمی‌خواهند مثل گذشته زندگی کنند، ولی جمهوری اسلامی هنوز می‌تواند سلطه سیاسی خود را اعمال کند. موقعیت‌گذار و یا موقعیت انقلابی در تداوم و گسترش جنبش و تکوین مولفه‌های آن، می‌تواند فراهم شود و گذار از جمهوری اسلامی تحقق یابد.

در حال حاضر حکومت قادر نیست که جنبش را مهار کند و آن را بخواباند. و جنبش هم هنوز قادر نیست حکومت را برکنار کند. اما مشخص است که جنبش انقلابی از پتانسیل بالائی برخوردار بوده و در تداوم و گسترش خود می‌تواند توازن موجود را به نفع خود تغییر دهد. اختلافات در بلوک قدرت نسبت به برخورد با جنبش شکل گرفته، ولی هنوز به شکافی که به گروه بندی بیانجامد، فرارنویده است.

عوامل چهارگانه، بحران اقتصادی، بسیج سیاسی، فشار بین المللی و شکاف‌های درون حکومت، عناصر تعیین کننده در فروپاشی حکومت‌های اقتدارگرا هستند. جمهوری اسلامی با بحران اقتصادی، بسیج سیاسی و فشارهای بین المللی روبرو است.

چالش‌ها و سیاست‌ها

با شروع اعتراضات روند ریزش در پایگاه اجتماعی حکومت شتاب گرفته است، با این وجود حکومت هنوز دارای پایگاه اجتماعی محدودی است. حکومت طی چهار دهه گذشته لایه‌های متعدد ارگان‌های امنیتی و نظامی ساخته است. در این حکومت ایدئولوژی، سیاست و اقتصاد درهم آمیخته، طبقه و لایه‌هایی از قبل قدرت شکل گرفته، به ثروت‌های نجومی دست یافته و منافع آن با حیات جمهوری اسلامی گره خورده است. طبقه و لایه‌های شکل گرفته از منافع خود دفاع خواهند کرد. سپاه به حوزه‌های متعدد به ویژه اقتصاد کشور چنگ انداخته و به سادگی حاضر نخواهد شد که از منافع اقتصادی و موقعیت خود بگذرد و قدرت را واگذار کند. در عین حال باید توجه داشت که حکومت به شدت

فاسد شده، مافیای قدرت - ثروت بر اقتصاد چنگ انداخته، بحران های مزمن و درهم تنیده به ویژه بحران اقتصادی سراپای حکومت را فرا گرفته و یکدست شدن حکومت بر ناکارائی آن افزوده است.

برای برکناری حکومت ضرورت دارد که جنبش تداوم یابد، اعتراضات گسترده شود، دانشگاه نقش کانونی خود را حفظ کند، گروه های دیگر جمعیتی هرچه بیشتر به جمع معترضین بپیوندند، گروه های بی طرف به جانب جنبش جلب شوند، با پیشبرد مبارزه مسالمت آمیز شرایط برای مشارکت گروه های حامی جنبش در اعتراضات فراهم گردد، گروه هائی از مدافعین حکومت در موضع بی طرفی قرار گیرند، فرآیند فرسوده کردن حکومت و به ویژه نیروهای سرکوب تداوم پیدا کند و شکاف و چند دستگی در درون بلوک قدرت شکل گیرد و گروه هائی از آن به بیهودگی سرکوب پی ببرند.

برای تداوم و پایداری جنبش انقلابی ضرورت دارد که اعتصابات عمومی و سراسری شکل گیرد و اعتراضات خیابانی با اعتصابات کارگران واحدهای بزرگ تولیدی و شرکت نفت، معلمان، کارمندان، کسبه و بازار، رانندگان شرکت واحد اتوبوس رانی، رانندگان کامیون و کامیون داران، رانندگان تاکسی، سرپیچی بخش دولتی و تکمیل شود. ما باید در جهت طرح ضرورت اعتصابات عمومی و سراسری و زمینه سازی برای راه افتادن آن بکوشیم.

گروه هائی از کارگران با جنبش انقلابی همراه شده اند و روند پیوستن آنان رو به افزایش است که در اعتصابات و در محلات کارگرنشین مشاهده می شود. ولی هنوز بخش هائی از "طبقه متوسط فقیر" و کارگران به مثابه یک طبقه به میدان نیامده اند. پیوستن آن ها تا حدود زیادی بستگی دارد که مطالبات کارگران و سایر مزد و حقوق بگیران تا چه حد در جنبش مطرح و حمایت شود. در حال حاضر آنچه امکان پذیر است طرح مطالبات صنفی و امر تشکل یابی کارگران و کوشش برای پیوند زدن مطالبات کارگران با مطالبات جنبش انقلابی است. اعتصابات صنفی در تداوم جنبش انقلابی می تواند به اعتصابات سراسری فراروید. این موضوع در رابطه با معلمان و سایر گروه های مزد و حقوق بگیر خاصه در بخش دولتی دیگر صادق است. معلمان همراه با دانش آموزان در پیشبرد جنبش نقش دارند.

جمهوری اسلامی خشونت عریان را علیه جنبش به کار می برد. حتی به کودکان هم رحم نمی کند. جنبش انقلابی عمیقاً مسالمت آمیز است و شعار "زن، زندگی و آزادی" در بنیادش خشونت پرهیز است. و معترضین با دست خالی در مقابل سرکوب خشن حکومت ایستاده اند. خشونت پرهیزی برای جنبش ارزش اخلاقی آفریده و در جلب حمایت های بین المللی موثر افتاده است. حکومت به اشکال مختلف می خواهد توسل به خشونت را به عنوان ابزار مبارزه بر جنبش تحمیل کند. لازم است

تلاش های حکومت برای تحمیل خشونت بر جنبش را خنثی کرد. دفاع مشروع در مقابل سرکوب امر پذیرفته شده ای است و مردم حق دارند در مقابل سرکوب از خود دفاع کنند.

حکومت بیش از ۴۰۰ نفر را کشته و نزدیک به ۱۷۰۰۰ نفر را بازداشت کرده است. لازم است تلاش هایی که در داخل و خارج از کشور و در مجامع بین المللی علیه سرکوب، کشتار، اعدام و آزادی بازداشت شدگان و زندانیان سیاسی صورت می گیرد، تقویت کرد.

جنبش انقلابی از جنس جنبش های جدید است اینترنت و شبکه های اجتماعی، به شکل گیری و پیدایش جنبش های اجتماعی جدیدی منجر شده که مهم ترین ویژگی آن، خود رهبر بودن آن است. این جنبش ها از توانائی بالائی برای تداوم اعتراضات برخوردارند. حکومت با یک رهبری واحد روبرو نیست که با دستگیری رهبران بتواند اعتراضات را خاموش سازد. اکنون تشکل های جوانان محلات از بطن جنبش که در هدایت و تداوم جنبش نقش دارند. شکل گیری جنبش های جدید نافی ضرورت احزاب سیاسی و تشکل های صنفی و دموکراتیک نیست. پیوند آن ها، می تواند بر قدرت و توانمندی جنبش بیافزاید.

در تداوم جنبش، لازم است رهبری سیاسی شکل گیرد که دوره گذار را هدایت و تا تشکیل مجلس موسسان کشور را اداره کند. در حال حاضر در صفوف اپوزیسیون و جامعه مدنی، ما با جریان های متعددی روبرو هستیم: بلوک ها، احزاب و سازمان های سیاسی، تشکل های دموکراتیک و صنفی، چهره های شاخص در داخل و خارج کشور، تشکل ها و چهره هایی که از درون جنبش اعتراضی زائیده می شوند. ضرورت دارد که فعالیت این مجموعه علیه جمهوری اسلامی هماهنگ شود. ما بر گفتگو برای تشکیل مرکز هماهنگ کننده نیروهای دموکرات تاکید داریم. در این مرکز نیروهای دموکرات طبعاً می توانند با بلوک های خود حضور داشته باشند. اتحاد نیروهای چپ و ایجاد ثقل نیروهای جمهوری خواهی در اولویت سیاست اتحادهای ما قرار دارد. شکل گیری چنین مرکزی به لحاظ زمانی منوط به این اولویت نیست.

جنبش انقلابی سر باز ایستادن ندارد

اعتراضات همزمان در بیش از ۷۰ شهر بزرگ و کوچک، تظاهرات در تعداد زیادی از دانشگاه های کشور، به خیابان آمدن دانش آموزان در شماری از شهرها، اعتصاب کارگران ذوب آهن و تعدادی از واحدهای تولیدی، پیوستن کسبه و بازار به اعتراضات در شهرهای مختلف در روزهای سالگرد خیزش آبان ۹۸، نشان داد که جنبش انقلابی هم چنان در حال پیشروی است و سر باز ایستادن ندارد. جنبش در موضع تهاجمی و حکومت در موضع دفاعی قرار گرفته است.

به امید روزی که مردم ایران از جهنم جمهوری اسلامی رها شوند
و به خواست تاریخی خود: آزادی، عدالت اجتماعی و دموکراسی
دست یابند.

شورای مرکزی حزب چپ ایران (فدائیان خلق)

۲۹ آبان ۱۴۰۱ - ۲۰ نوامبر ۲۰۲۲